

CONCURS DE MICRORRELATS

El passat dia 8 tingué lloc el Dinar del Mig Any, servit sempre en dedicació per Ca Júlia que nos obri el local per a que ho celebrem només en la pròpia companyia, lo qual nos permet gojar d'ell en total tranquil·litat. Al terme, com és tradició, tingué lloc el Concurs de Microrrelats que enguany, ademés de contar en una nodrida participació, tornaren a la chamarrusqueria que els és pròpia, deixant a banda la serietat, com molt be remarcà el President.

Guanyà en renyida competència, Òscar Rueda, que rebrà el Micropergamí acreditatiu del seu triomf en la Tertúlia Taller de Prosa de setembre. Oferit, com sempre, pel nostre soci i amic Nelo Navarro o Pinyol, com preferiu.

A continuació podeu llegir el guanyador i darrere d'ell els participants. Bona llectura, bones vacances i ¡esmoleu les llapisseres que Jocs Florals, Tertúlies i Llibrets nos aguarden! ¡Avant Escritors!.

L'ESTUDIANT

-Hoomee, Vicent, ¿qué tal? ¿Cóm va l'estudi? ¡Fea un més que no te veíem per ací!

-Hola, Marisa. Be, pero... *enoi he burudat un fergue més i he estat gutuferrant els coretots derables. En àmbits derrals és lerdatori caratzar, i mai, mai pots jotejar els ardes com si no fresares els llonts. Gairemordes, no es pot trodeure els bredons i, lledò, tampoc enarditzar els fonerds. El gorrofeig és incorrecte, i no nerendre les vòsimes, vulgar. Pero be, yo crec que en un poc més d'estudi podré aprovar.*

-De veres, Vicent. ¡Qué ganes tinc de que aproves per fi el "mitjà", i tornes a parlar en valencià normal!

Òscar Rueda

LA TARTANA DEL TIO SUCO

El tio Suco era un carreter popular del Cabanyal que pels anys vint del segle XX, es dedicava a portar el peix de les barques, en un vell carretó, fins a la llonja, pero els dumenges i dies de festa acodia en la seua tartana i en l'haca al centre de València per a fer viages turístics per la nostra capital. Un dia pujaren tres estudiants, que per a prendre-li el pèl, li digueren: ¿Vosté no nos portaria a Mallorca? –Faltaria més, respongué el tio Suco, entre el riure dels estudiants. Sense dir res més, arreà l'haca i per vora riu mamprengué el camí a la mar per l'Avinguda del Port i rodejant el port entraren en la playa pel costat dels restaurants. Els estudiants es miraven sorpresos pero es ficaren nerviosos quan la tartana es ficà dins de l'aigua...¡Pero que fa vosté!, li digueren... A Mallorca se'n va per ací, respongué chamarrusquer el tio Suco. Els tres estudiants s'escabuçaren més que apressa en l'aigua quan esta ya li aplegava a la pancha de l'haca, entre les carcallades del tio Suco. I és que en esta ocasió els estudiants havien segut burlats.

Joan Antoni Alapont i Pérez

FERMIN

S'havien posat de moda, tot lo món ho comentava i ademés te podia estalviar la contractació d'una persona en els corresponents paperots, segurs socials, etc. Eren un poquet cars d'eixida pero a la llarga... Total que pensat i fet, me vaig comprar el robot i el vaig batejar com a Fermin. Certament era una glòria, fea els llits, netejava la casa, cuinava, parava taula, escurava, trea el fem, cuidava el jardí, passejava al gos, arreglava qualsevol averia...pero, un dia que tenia un vol nocturn i este se va cancelar per problemes d'orage, torní de matinada a casa fent el mínim soroll per no molestar i a l'intentar entrar en lo llit junt a la meua dòna, me veig aparéixer d'entre els llançols, el cap de Fermin en totes les llumenetes intermitents i repetint en la seua típica veu metalisada una i atra volta...¡¡ AÇÒ NO ÉS LO QUE PAREIX... AÇÒ NO ÉS LO QUE PAREIX... AÇÒ NO ÉS LO QUE PAREIX!!...

Ernest Olmos i Sabater

LA GALLINA CEGA.

¡Ya és veritat que el títol resulta estrany! L'història és més profunda que pareix a primera vista. A la gallina cega li dien Josefa i no per ser cega fora menyspreada en el galliner. En compensació ad esta minusvalidea, la Naturalea li havia concedit uns valors corporals superiors al restant de les seues congèneres. Tenia bona gana de menjar. Un plumage lluent i vistós que es distingua de les atres. Un patejar orgullós i prepotent que cridà l'atenció als millors pollastres de la manada. Estes condicions la favorien del restant, puix el pollastre més gallart anava sempre donant-li carinyo, de tal manera, que el seu estat síquic li fea produir ous de dos rovells. La Naturalea és sabia i dona els bons remeis a qui els mereix. Prengam bona nota.

José Peiró Ferrandis

EL PLAER DE MIRAR LA LLUNA

Des de menut sempre m'agradà mirar la lluna, dirigir els meus ulls cap ad ella i sentir dins de mi una estranya sensació, molt difícil d'explicar. No podria confessar el motiu que m'obligava a fixar-me en ella quan tenia ocasió, pero fruià fent-ho. Aquells que em coneixien, sobre tot els que formaven la meua família, acabaren per admetre aquella actitud tan estranya per a un chiquet de no arribava a dèu anys d'edat. No els quedava un atre remei. M'enchisava mirar sempre que podia la lluna, i aixina, a la fi, me deixaren seguir en la meua costum. Reconec que en el meu interior una estranya veu me feya preguntar-li a la lluna: "Soc guapo, ¿veritat?" I, clar, ella res em responia. Passà el temps, i la meua parella sentimental feu que no poguera mirar mai més la lluna, des del dia que volgué que canviàrem de mobiliari en l'habitació. I és que el nou armari que hem comprat, no té cap de lluna. I, clar, ya no puc mirar-me en ella. Una pena, una autèntica pena.

Rafael Meliá Castelló

SENSIBILITAT

Tenia una careta redona i perfecta, pòmuls elegants que apenes sobreeixien, un monyo rullet i suau que demanava carícies, uns ulls grans de llargues pestanyes naturals i un nas de clàssica escultura grega, els sugeridors llavis carnosos parlaven dels besos ensomiats tantes vegades; els seus muscles i braços de pell com el vellut no tenien ni la peluseta de les bresquilles, els seus pits, *¡ai els pits!* miraven al front erts com un fus, els erèctils mugrons eren un clam a l'amor, el ventre encara era pla i en un melic redonet i menut per la mestrea de la comare que la dugué al món, el seu mont de venus en la zona púbica apareixia defés per un dens pelam encara més rullet que en el cap, els atres llavis, ara humits pel creixent desig, buscaven deixar-li pas a l'encara desconegut visitant, que ella endevinava ja dispost, quan inicià l'intercanvi de contactes notant que pressionava per eixir quan a primeries descansava en pau i quietut.

Ell era tot sensibilitat, sabia actuar sense pressa i en la màxima delicadea...*¡llàstima que fora cego!*

Aureli López

ATRA, OLTRA, ALTRA, ULTRA...

Els que som de poble, hem pogut observar, en els animalets del corral familiar certes costums. És ben sabut que és el pollastre pare qui monta a les gallines. Pero una gallina "comare política" qui be sol cacarejar, mes que no ponga ous, en allò de l'igualtat de gènere, ha poc amussava en "montar el pollo" (sic) reivindicant un més just finançament estatal per als valencians. Ara, en temps de capolls i roses, pareix haver-se quedat lloca, ya no cacareja.

Vicent Ramón Calatayud

¡SOM UNS SUPERVIVENTS...!

Estic pensant en quí serien els autors de les cançons infantils que tots hem cantat de menuts (i de majorets, també). A vore, de veres no sé cóm no mos tornàrem folls perduts, perque si analises les lletres ¡són per a pixar i no caure gota! Vejam: "el pati de ma casa" és particular..., pero quan plou se banya com els demás..., ¡magnífic! (sense parlar de lo de "estireu, estireu, que el dimoni va a passar..."); en "El botó de Martí" se fa apologia al maltractament animal (ficaven a un ratolí dins d'un calcetí i no sé quantes perreries més); en "¿Ón estan les claus?" se fomenta la vagància... (¿quí anirà a per elles?); en "Anem a contar mentires" se fomenta la mentira, el vandalisme i el robo; en "La gallina Turuleca" s'explota a la pobra gallina (vinga voler que ponga ous); la "Chata Merenguela" tenia un gos que llavava els plats en el morro, i li agranava la casa en el rabet, ¡quina marraneria!; "Al passar la barca", no aguanta una investigació pedòfila; en la de "Yo tinc una vaca lletera", qué botons li farien a l'animalet per a que donara llet merengada. Ara, ya, lo de "Susanita tenia un ratolí...", això si que ya... Al ratolí este li agradaven el fútbol, el cine, el teatre, i damunt ballava tango i rock and roll. ¡Nyas, coca! Lo dit, si no estem folls, és de chamba...

Ricart Folgado

DIÀLEC MATRIMONIAL

--Està vist que viure en esta casa en un marit com el meu és lo mateix que viure a soles. Ahí el tens, mig estés en el sofà llegint el "Marca" com si no haguera cosa més important que fer en el món. ¡Ah! I no cal que li digues res, perque en quant té davant una notícia que parle de fútbol, ni te sent, és com si se'n pujara dalt d'un núvol. Per ad ell els problemes domèstics i les demés coses de la casa són com si no existiren, i sobre tot quan li parla la dòna, és com si estiguera plovent. ¡Puix ya m'estic cansant! ¿Saps? ¡Que en la vida hi han moltes coses de que parlar! ¿M'entens? ¡Que els diàlecs en un matrimoni són cosa de dos, i lo manco que pots fer es posar atenció a lo que diu la teua dòna! ¿Està clar?

--¿Eh?, ¡ah! Sí, gràcies... *Algo* llaugeret, un poquet de caldo i un ouet fregit.

Antoni Ruiz Negre

47 DE PEU

Sense tindre ella la seua condició sexual definida, pero en molta curiositat per descobrir... va conèixer a un interessant chicon en la playa. Alt, imponent, vigorós, i en un 47 de peu... Se pot dir que el seu carisma, la seua amabilitat, i la bellea interior (de l'interior del banyador), la varen captivar al moment... que els anys es feyen mesos, els mesos es feyen semanas, les semanas dies, els dies, hores... les hores minuts... Total que als quinze anys (o en un quart d'hora), decidiren deixar el protocol a banda per a conèixer-se més intensament. No va decidir en eixe moment que els hòmens no serien l'opció per la que més tart es decantaria, pero sí que va ser en eixe precís instant, quan va descobrir l'agradable, bell i primorós món del lubricant.

Donís Salvador

LA FI D'UN ENSOMI.

Estava gros i li agradava la música clàssica. No tindria res que vore, mes el cas era que, assistint a un concert, si s'adinsava en la melodia, se li despertaven unes ganes loques de ballar o volar seguint el compàs. Una vesprada d'estiu, acodí a l'auditori puix el programa prometia. Enmig del segon moviment, transpirant per cada poro del cos, sentí que s'allaugerava fins a trobar-se volant, convertit en mosca, per damunt dels espectadors. S'elevà a les altures i se mogué segons marcava la peça, oblidant-se de quí era i on estava. ¡Quina felicitat sentir-se etèreu sense la càrrega dels quilos! Fins que, de repent, canvià el ritme, tornant-se frenètic. Perdut el compàs, recuperà sa forma caent sobre la batuta del director que se trencà. Este, desequilibrat, sobre l'atril i els tres damunt d'una viola. Com fiches de dòmino seguí tota la filera de músics, mentres els atres fugien pels costats. I allí quedà el pobret, malaint ensomis i grossària i jurant que mai més tornaria a volar ni a ballar.

Maria Jesús Coves

LA VIDA AL REVÉS

Amics meus, tot lo que estic passant en el tumor que tenia dins i les possibles conseqüències, m'ha fet reflexionar sobre la vida i he arribat a una conclusió: Estem equivocats i devíem fer-la al revés. Començaria al morir, i en l'últim bufit, reviscolar, eixir de l'ataüt i trobar-nos be. Del Tanatori passariem a una Residència per a anar millorant dia a dia, fins que al donar-nos d'alta, nos tirarien d'allí i aniríem a cobrar la pensió. Tornariem al treball, on rebríem un bon obsequi i un diploma. Despuix treballariem 40 anys fins a ser prou jóvens per a fruit del retir de la vida laboral i en ell anar de festa en festa, fruit, follant i preparant-nos per a iniciar el colege. Allí jugaríem en els amics fent putades als mestres i als pares, sense cap obligació, fins que forem uns bebés. I els últims nou mesos els passariem tranquilets, sense fer res, surant en un SPA, en un servici complet. I al final... deixaríem este món, pero això sí... ¡En el plaer d'un deliciós orgasme...!

Donís Martín Albizúa